Dźwiękowy system ostrzegawczy w senatorium

Kategoria: Polityka Zdrowotna
Opublikowano: czwartek, 04, luty 2016 23:00
Katarzyna Liszka-Michałka
Odsłony: 1653

Wymóg stosowania dźwiękowego systemu ostrzegawczego, o którym mowa w par. 29 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w przypadku sanatorium zależny jest tylko i wyłącznie od ilości łóżek określonych w pkt 4 tego przepisu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 11 marca 2014 r., II OSK 2360/12).

Stwierdzić trzeba, iż zaistniały na tle niniejszej sprawy w zakresie objętym kasacją spór sprowadzał się do ustalenia właściwej podstawy prawnej dla nałożenia obowiązku stosowania dźwiękowego systemu ostrzegawczego celem zapewnienia ochrony przeciwpożarowej budynku Sanatorium.

W ustalonym stanie faktycznym sprawy, który nie został w tym zakresie zakwestionowany ani w rozpoznawanej skardze kasacyjnej, ani przez Sąd pierwszej instancji, przyjęto, iż przedmiotowy budynek ma wysokość powyżej 25 m, a więc należy do kategorii budynków wysokich o kategorii zagrożenia ludzi ZL. To ustalenie doprowadziło orzekające w sprawie organy administracji do konkluzji, podzielonej również przez Sąd pierwszej instancji w zaskarżonym wyroku, iż przedmiotowe Sanatorium jest budynkiem zamieszkania zbiorowego wysokim należącym do kategorii ZL V, dla którego z mocy § 29 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r. stosowanie dźwiękowego systemu ostrzegawczego jest obowiązkowe. Stanowisko to kwestionowała strona skarżąca, twierdząc, iż skoro w budynku Sanatorium znajduje się mniej niż 200 łóżek, to nie ma obowiązku posiadania takiego systemu, o czym stanowi § 29 ust. 1 pkt 4 tego rozporządzenia. Odnosząc się do tak przedstawionego problemu, podzielić należało stanowisko skarżącego Sanatorium. Kluczowa w tym zakresie jest wzajemna relacja pomiędzy pkt 6 i 4 przepisów § 29 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r., która stanowi punkt wyjścia dla określenia przedmiotowego obowiązku w przypadku budynku sanatorium.

I tak stwierdzić trzeba, iż § 29 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r. odnosi się do "budynków zamieszkania zbiorowego", które spełniają dwie cechy: są wysokie i wysokościowe (pierwsza) lub znajduje się w nich liczba miejsc noclegowych powyżej 200 (druga). Pojęcie "budynku zamieszkania zbiorowego" zostało zdefiniowane jako "budynek przeznaczony do okresowego pobytu ludzi, w szczególności hotel, motel, pensjonat, dom wypoczynkowy, dom wycieczkowy, schronisko młodzieżowe, schronisko, internat, dom studencki, budynek koszarowy, budynek zakwaterowania na terenie zakładu karnego, aresztu śledczego, zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich, a także budynek do stałego pobytu ludzi, w szczególności dom dziecka, dom rencistów i dom zakonny”. Uwzględniając podstawową cechę ww. budynku (przeznaczenia budynku do okresowego pobytu ludzi), jedynie przykładowy katalog wymienionych w powyższym przepisie budynków oraz funkcję, jaką spełnia sanatorium (art. 2 pkt 1 w związku z art. 9- 12 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych) z pewnością można przyjąć, iż sanatorium stanowi budynek zamieszkania zbiorowego, o którym mowa w analizowanym przepisie. Z powyższych też przyczyn budynek przedmiotowego Sanatorium należało zaliczyć do kategorii zagrożenia ludzi ZL II wskazanej w § 209 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich

Phoca PDF

usytuowanie , a nie do kategorii ZL V przewidzianej w pkt 5 tegoż przepisu. W myśl, bowiem § 209 ust. 2 pkt 2 cyt. rozporządzenia do kategorii ZL II należą budynki przeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takie jak szpitale, żłobki, przedszkola, domy dla osób starszych, co też nie jest katalogiem zamkniętym, a uwzględnić trzeba przy tej kwalifikacji, wskazaną już wyżej funkcję przypisaną takiemu obiektowi jakie stanowi sanatorium. Natomiast do kategorii ZL V należą budynki zamieszkania zbiorowego, niezakwalifikowane do ZL I i ZL II.

Odnosząc powyższe rozważania do treści pkt 4 i pkt 6 ust. 1 § 29 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r., wykluczyć należało, aby racjonalny ustawodawca za pomocą obu tych przepisów to jest zarówno pkt 4, jak i pkt 6 dokonywał niejako podwójnej kwalifikacji budynku sanatorium, posługując się przy tym odmiennymi kryteriami do nałożenia na jeden podmiot tego samego obowiązku. Faktycznie oznaczałoby to, że wymóg stosowania systemu dźwiękowego raz odnosiłby się do każdego sanatorium z uwagi na liczbę znajdujących się w nim łóżek, a innym razem do sanatorium jako budynku zamieszkania zbiorowego z uwzględnieniem grup wysokości lub miejsc noclegowych. Konstrukcja taka pozostawałaby jednak nielogiczna i niespójna. Stanowiłaby, bowiem z jednej strony zbędne powtórzenie przy różnym zakresie ustawowym wprowadzanych wymogów, z drugiej strony zaś godziłaby w zasadę przewidywalności prawa i możliwości zastosowania się do nakładanych na określone podmioty ustawowych obowiązków. Tym samym przyjąć należało, iż § 29 ust. 1 pkt 6 cyt. rozporządzenia odnosi się do budynków zamieszkania zbiorowego wysokich i wysokościowych lub do budynków zamieszkania zbiorowego, w których znajduje się liczba miejsc noclegowych powyżej 200. Natomiast punkt § 29 ust. 1 pkt 4 cyt. rozporządzenia dotyczy szpitali i sanatoriów o liczbie łóżek powyżej 200 w budynku. Oznacza to, iż wymóg stosowania dźwiękowego systemu ostrzegawczego, o którym mowa w § 29 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w przypadku sanatorium zależne jest tylko i wyłącznie od ilości łóżek określonych w pkt 4 tego przepisu.

Źródło: CBOSA

Phoca PDF